

pokud se týkají námitky první, totiž že žalovaný s matkou dítěte v kritické době nesouložil, v kterémžto směru běží již jen o otázku skutkovou, kterážto skutečnost nebyla vyvrácena.

Čís. 15000.

Nárok podle § 1327 obč. zák. přísluší pozůstalé vdově i tehdy, dostalo-li se jí dědictví po zemřelém jejím muži.

(Rozh. ze dne 27. února 1936, Rv II 861/35.)

Žalobkyně přednesla, že zaviněním žalovaných byl její manžel při automobilové nehodě usmrcen a požaduje proto od žalovaných podle § 1327 o. z. také rentu 800 Kč měsíčně. První soud požadovanou rentu žalobkyni přisoudil. Důvody: Žalobkyně dostávala za života svého manžela k vedení domácnosti 1.500 Kč měsíčně. Z najatých místností dostává žalobkyně nyní 600 Kč měsíčně, dlužno tedy z této částky odečísti 300 Kč na podíl jejího manžela připadající a mimo to 200 Kč (podle § 273 c. ř. s.) na větší výdaje spojené s režii větší domácnosti při větší posluze a živění 2 praktikantů obchodních, takže zbude čistých 1.000 Kč měs. na výdaje ryze osobní dřívější domácnosti její a připadá z toho na žalobkyni 500 Kč měsíčně. Odvolací soud přiznal žalobkyni na rentě 500 Kč měsíčně. Důvody: Zemřelý dával žalobkyni na vedení domácnosti, totiž jen výživu obou manželů, měsíčně 1.500 Kč. Od toho jest odečísti 300 Kč jako polovici nájemného, jež žalobkyně dostává z najatých místností a 200 Kč na větší výdaje režijní. Zbývá tedy čistých 1.000 Kč, z čehož ušla žalobkyni usmrcením manželovým polovice, měsíčně 500 Kč.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Žalobkyně dostávala od svého manžela k vedení domácnosti na výživu obou manželů 1.500 Kč a manžel mimo to platil světlo, úroky, anuity a kupoval manželce i šaty ročně alespoň za 2.000 Kč. První soud uznal v úvaze těchto skutečností, že žalobkyni ušlo smrtí manželovou 800 Kč měsíčně. Odvolací soud odpočítal od tohoto zjištěného měsíčního příjmu jednak 300 Kč jako polovici z nájemného, které prý žalobkyně dostává nyní z pronajatých místností, a mimo to 200 Kč na větší výdaje, spojené prý s režii větší domácnosti při větší posluze a živění 2 obchodních praktikantů. Při posuzování důvodnosti a výše nároku žalobkyně na rentu podle § 1327 obč. zák. jest vycházeti z právního názoru, vysloveného již v rozhodnutí čí. 6023 Sb. n. s., že tu jde o nárok samostatný. Okolnost, že se žalobkyni smrtí manželovou dostalo po něm dědictví, nezabavuje ji nároku podle § 1327 obč. zák., neboť to, čeho nabyla jako dědička, neobdržela jako náhradu škody od žalovaných. Pronajala-li tedy po smrti svého manžela obchodní místnost ve svém domě

a dostala-li na nájemném 600 Kč měsíčně, nelze jí polovici tohoto příjmu odpočítati ve prospěch žalovaných od částky, jež jí smrtí manžela ušla. Žalobkyni ušlo, co jí manžel dával na výživu, ošacení a z výtěžků své obchodní výdělečné činnosti. S tím není v souvislosti částka, kterou žalobkyně dostává jako nájemné z obchodu, neboť toto nájemné plyne z jiného pramene, než z obchodní výdělečné činnosti zemřelého manžela. Tím méně jest odůvodněno odpočítati jí 200 Kč na větší výdaje s režii domácnosti, neboť odpočet 200 Kč měsíčně nemá nic společného s částkou 1.500 Kč, kterou dával žalobkyni její manžel jen na výživu obou manželů.

Čís. 15001.

Vládní nařízení ze dne 29. dubna 1935 čís. 89/35 Sb. z. a n. nevycházející z rámce zmocnění čl. I. zák. ze dne 21. června 1934 čís. 109 Sb. z. a n.

Po dobu účinnosti tohoto vládního nařízení nemůže býti jednotlivou smlouvou ujednán nižší plat (mzda) než ve smlouvě hromadné.

Zákaz vyslovený v § 4 cit. vl. nař. nevztahuje se na individuální služební poměry, založené platně již před jeho účinností.

(Rozh. ze dne 27. února 1936, Rv II 951/35.)

Žalobkyně byla zaměstnána u žalované jako úřednice od 1. května 1934 do 30. září 1935 podle smlouvy ze dne 31. května 1934, kterou byl ujednán plat 400 Kč měsíčně a roční remunerace v částce 400 Kč, splatná vždy 15. prosince. Smlouva tato nebyla ujednána v dohodě s výborem Pomocnické hromady příslušníků Obchodního gremia v B., jehož je žalovaná členem. Mezi Obchodním gremiem v B. a Pomocnickou hromadou, jejímž členem je žalobkyně, byla sjednána platová úmluva dle § 114 b) živn. ř., schválená výnosem zemského úřadu v B. ze dne 28. června 1929, která dosud platí. Podle této úmluvy má žalobkyně dle svého přednesu hledíc k vlád. nař. čís. 89/35 Sb. z. a n. od 1. května 1935 nárok na plat 800 Kč měsíčně s novoročním tomu odpovídajícím a žádá doplatek za dobu od 1. května do 30. září 1935, čili za 5 měsíců po 400 Kč, t. j. 2.000 Kč a rozdíl v novoročním za tu dobu jí příslušejícím a skutečně vyplaceným v částce 165 Kč a navrhla odsouzení žalované strany k zaplacení částky 2.165 Kč. Proti žalobě namítla žalovaná, že platová úmluva, již se žalobkyně dovolává, na služební poměr mezi stranami neplatila proto, že dne 31. května 1934 byla ujednána podle zákona přípustná a platná smlouva individuální, odchylná od platové úmluvy. Vl. nař. čís. 89/35 nemá zpětné působnosti a nevztahuje se na úmluvy učiněné před nabytím účinnosti a nevztahuje se tudíž na smlouvu mezi stranami dříve uzavřenou. Jím nebyly dosavadní individuální smlouvy prohlášeny za neplatné či zrušené a podle § 5 obč. zák. nemohlo ono mítí vlivu na onu smlouvu a na práva žalovanou stranou z ní nuabytá. N i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby.